

## Arrest

nr. 206 641 van 9 juli 2018  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 27 februari 2013 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, die vermeldt dat hij is toegelaten tot een verblijf tot 5 maart 2013. Dit op vertoon van zijn paspoort voorzien van een geldig Schengenvisum. Hetzelfde geldt voor zijn echtgenote en kind I.K.

1.2. Verzoeker en zijn gezinsleden dienen op 27 februari 2013 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 2 mei 2013 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Er wordt eveneens beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en zijn echtgenote (en kind).

1.3. Verzoeker en zijn gezinsleden dienen op 19 juni 2013 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 30 augustus 2013 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Er wordt eveneens beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden voor drie jaar aan verzoeker en zijn echtgenote (en kind).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 april 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*naam: [K.]*

*voornaam: [W.]*

*[...]*

*nationaliteit: Thailand*

*In voorkomend geval, ALIAS:*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 02.05.2017*

*REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

*De betrokkene is niet in het bezit van paspoort met een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.05.2013, 30.08.2013 dat hem betekend werd op 04.07.2013, 05.09.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*

*Betrokkene heeft zijn moeder, vrouw en een kind in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*“Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat :*

*[...]*

*Overwegende dat we in huidig dossier weliswaar voor een heel specifiek geval staan in die zin dat de moeder en schoonvader ernstig ziek zijn en alleen niet kunnen leven , dat indien betrokkene gedurende maanden of zelfs een jaar naar Thailand dient terug te keren er zich grote problemen stellen.*

*Dat zij momenteel geen plaats hebben in een bejaardentehuis.*

*Dat bovendien geen rekening gehouden werd met het kindje dat in België geboren is en een ander kind dat in België school loopt.*

*Dat de beslissing dus niet voldoende is gemotiveerd.”*

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva* en *Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi* en *a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić* en *a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Verzoeker geeft aan zich te beroepen op een gezins- of familieleven met zijn partner en twee kinderen enerzijds en zijn moeder en schoonvader anderzijds.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker een moeder, vrouw en kind heeft in België. Hij was van mening dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het ingeroepen recht op een gezins- of privéleven. Hij stelde, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Zowel verzoeker als zijn echtgenote maken het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, en zij dienen zich hierbij te doen vergezellen van hun kind(eren). Er is dus geen sprake van een scheiding van de leden van het kerngezin van verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing. Er liggen verder geen concrete hinderpalen voor die deze gezinsleden verhinderen hun gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Het enkele gegeven dat het kind I.K. in België school zou lopen, hetgeen in wezen zelfs niet wordt aangetoond, volstaat nog niet om zulks aan te tonen. Er worden geen concrete argumenten naar voor gebracht die maken dat niet in redelijkheid kan worden aangenomen dat het kind zijn scholing ook kan verderzetten in het land van herkomst, of dit dan de belangen van dit kind zou schaden. Er blijkt ook niet dat de leeftijd van dit kind een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Er dient te worden aangenomen dat dit kind gelet op zijn leeftijd nog in hoge mate afhankelijk is van zijn beide ouders en zijn nog jonge leeftijd maakt dat hij zich kan aanpassen aan een andere, verschillende omgeving. Verzoeker houdt het tegendeel ook niet voor. In zoverre verzoeker voorhoudt

dat er intussen in België nog een tweede kind is geboren legt hij hiervan geen (begin van) bewijs voor. Er blijkt bovendien ook niet dat dit gegeven dan afbreuk kan doen aan de gedane beoordeling. Het enkele gegeven dat er dan mogelijk nog een kind in België is geboren, wijst er nog niet op dat het gezinsleven niet in redelijkheid kan worden verdergezet in het herkomstland.

Nu verzoeker enerzijds nalaat een begin van bewijs naar voor brengen van een kind geboren in België of van het schoollopen van een kind in België en anderzijds hij eveneens nalaat om, voor zover zulks alsnog dient te worden aangenomen, toe te lichten waarom dit dan concreet verhindert dat het gezinsleven wordt verdergezet in het land van herkomst, blijkt op dit punt geen onvoldoende motivering of een ontoereikende belangenafweging.

Wat de door verzoeker ingeroepen familieband met zijn moeder en schoonvader betreft, wijst de Raad er verder op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; N. Mole, Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) een beschermenwaardig gezins- of familieleven tussen ouders en meerderjarige kinderen niet wordt verondersteld en de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoeker suggereert dat zijn moeder en schoonvader afhankelijk zijn van hem, waar hij betoogt dat zij ernstig ziek zijn en er voor hen geen plaats is in een bejaardentehuis. Hij blijft echter volledig in gebreke zijn betoog te staven met minstens een begin van bewijs. De afhankelijkheidsband die is vereist met de moeder en schoonvader om onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM, wordt dan ook niet aangetoond.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 2 mei 2013 en op 30 augustus 2013 onontvankelijk zijn verklaard. In deze aanvragen beriep verzoeker zich ook reeds op een noodzakelijke aanwezigheid in België om zijn moeder en schoonvader bij te staan. In de beslissing van 2 mei 2013 werd de aanwezigheid van verzoeker bij zijn moeder en schoonvader in België niet noodzakelijk geacht, nu niet werd aangetoond dat de familieleden in België geen beroep kunnen doen op thuishulp door een adequate dienstverstreker of een ander lid van de familie in België en verzoeker zich verder beperkte tot een loutere bewering dat er voor zijn schoonvader geen plaats is in een rusthuis zonder in dit verband een begin van bewijs naar voor te brengen. In de beslissing van 30 augustus 2013 werd geoordeeld dat in dit verband geen nieuwe elementen bleken. Deze beslissingen zijn inmiddels definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Verzoeker toont niet concreet aan dat inmiddels wijzigingen zouden zijn opgetreden in deze situatie.

Nu verzoeker enerzijds volledig in gebreke blijft de ingeroepen bijzondere afhankelijkheidsband met zijn moeder en schoonvader in België te onderbouwen met een begin van bewijs en anderzijds in de eerdere beslissingen van 2 mei 2013 en 30 augustus 2013 hierop reeds werd ingegaan zonder dat nieuwe elementen blijken, ziet de Raad niet in waarom hierop in de motivering van de thans bestreden beslissing nog specifiek diende te worden ingegaan.

De Raad benadrukt ook nog dat verzoeker wist dat hij een aanvraag voor een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden om zijn moeder en schoonvader te vervoegen in België vanuit het herkomstland diende in te dienen. Hij brengt geen argumenten naar voor die toelaten dit thans anders te beoordelen. Het gegeven dat hij de duidelijke beslissingen in deze zin, evenals eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, naast zich neerlegde, is zijn eigen verantwoordelijkheid. Hij kon in het licht van de eerdere genomen beslissingen van het bestuur geen enkele rechtmatige verwachting koesteren dat hij een privé-, gezins- en/of familieleven vermocht op te bouwen in België.

In het licht van de feitelijke en juridische aspecten die de huidige zaak kenmerken, en gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing zijn recht op eerbiediging van het privé-, gezins- dan wel familieleven heeft miskend, of in dit verband geen correct evenwicht tussen zijn persoonlijke en familiale belangen en het algemene belang heeft gerespecteerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

2.2.2. Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt reeds dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de

mate dat verzoeker met zijn kritiek verder blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS